

[Erhard Jakobsen]

andre problemer end dem, og det bliver vi altså ved med at sige.

Men vi får alligevel plads til ligesom hr. Poul Schlüter et par ord om udenrigspolitikken, hvor vi er ganske på linje med det, hr. Poul Schlüter sagde.

For det første det glædelige, at regeringen så klart siger EF og siger NATO. Det har vi ikke tvivlet om, og vi tvivler ikke om, at den nye udenrigsminister vil være i stand til at, skal vi sige markere linjen en lille smule kraftigere. Det har vi tillid til, og det havde vi også ventet.

Vi nærer ingen tvivl med hensyn til, at EF-valget bliver gennemført, som det er tænkt, og vi skal med glæde deltage i det. Det bliver centrum-demokraternes formål i denne valgkamp at fremhæve dette synspunkt, at vi, der skal sidde dernede, ikke bare kommer – jeg siger vi – for at være danske nede i EF, men også kommer herhjemme for at være europæere i dette land og prøve at få den danske befolkning til at tænke lidt mere europæisk, end vi er vant til, og for øvrigt også hvad de i de andre lande er vant til; vi står ikke ringere end dem. Jeg vil i hvert fald, om jeg skulle få den ære og glæde at blive valgt, føle mig mindst lige så meget som Europas repræsentant i dette høje ting – hvor jeg altså også håber at kunne blive sidende i nogle år – som jeg vil føle mig som Danmarks repræsentant dernede.

Til sidst om det, som også hr. Poul Schlüter strejfede, u-landspolitikken og Afrikapolitikken – det er ikke vendt specielt til den danske regering: det er, som om de vestlige lande her er alt for længe om at få øjnene op. Er man virkelig ikke opmærksom på, at det kommende problem i Afrika ikke er, hvad man gør ved de mange frihedsbevægelser, der gerne vil gøre noget, men hvad man vil gøre for mindretallene? Jeg tænker ikke så meget på de hvide mindretal, for de har en fantastisk evne til at klare sig, ser det ud til, selv over for Cubas tapreste soldater. Derimod tænker jeg på de store sorte mindretal, der desværre er kommet til at holde på den forkerte hest.

Der vil være millioner af afrikanske borgere, som vil blive slagtet hensynsløst ned, når eller hvis frihedsbevægelsen vinder. Hvad mon FN vil gøre i den anledning? Vil man sende et af sine store hjælpekorps over

at hjælpe de folk, som vil blive myrdet, sådan som man nu myrder i Cambodia? Sådan som man nu myrder i Vietnam, der opnåede at blive befriet bl. a. med støtte i dette høje ting, hvor folk jo ikke holdt sig tilbage, da det gjaldt om at bede amerikanerne om at holde op, osv. Nu har de fået deres befrielse, nu begynder skrigene at nå frem fra fangelejrene og fra dødslejrene også til dette land. Det er på tide, man sadler om i Afrika og forstår at støtte balancepolitikkerne og ikke støtte de yderliggående.

Til allersidst u-landspolitikken. Det er på tide, man opgiver de gamle ideer om, at det, Danmark og andre skal sende, er lærere og ingeniører og teknikere. Jeg vil foreslå – uden at stille direkte forslag kaster jeg bare ideen frem: hvad om Danmark hårdt og brutalt sagde: vi vil opdele vor u-landshjælp i tre portioner. På den ene portion skriver vi mad. På den anden portion skriver vi mad, og på den tredje portion skriver vi mad. Der var for nogle år siden 400 mill. mennesker, der var på sultegrænsen, nu er der 500 mill. mennesker, der er på sultegrænsen. Der bliver 600–700 mill. mennesker på sultegrænsen, og så sender vi skolelærere derned for at hjælpe dem med det problem.

Jeg tror, det er på tide, at man i u-landspolitikken ser realistisk på det og siger: den drøm, man kunne have for 25 år siden om at bygge landene op og alt det dér, ja, hvordan er det gået med den drøm? Nu kommer u-landene med – jeg har lige oplevet det blandt Lomé-politikkerne – tre fuldkomne håbløse krav. På den ene side siger man: I må købe noget mere hos os af industrivarer, og det gør vi så, med det resultat, at der er 500.000 arbejdsløse tekstilarbejdere i Vesteuropa, bl. a. som følge af at vi køber billige tekstilvarer i Afrika. Samtidig siger de: der skal investeres noget mere, og det må være af private, for hvis det er Vesteuropa, der skal investere, er det private. Men samtidig siger man: vi vil ikke se de multinationale selskaber. Det bliver altså lidt svært at finde ud af den u-landsproblematik, som det normalt hedder i det fine, moderne danske sprog. Man må erkende, at man har grebet disse ting forkert an, og det ville være smukt, om Danmark ville være med blandt de lande, der sagde: lad os nu stoppe alt det skaberi.